

A **F.-i** Ítélető tábla Dr. Hársfai Katalin pártfogó ügyvéd (**fél címe 1**) által képviselt felperes neve (felperes címe.) felperesnek, alperes neve (alperes címe.) alperes ellen kártérítés iránt indított perében a **F.-i** Törvényszék 2014. február 10. napján meghozott 6.P.20.917/2011/37. számú ítélete ellen a felperes részéről 38. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A **F.-i** Ítélető tábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A teljes mértékben pervesztes felperest képviselő pártfogó ügyvéd díját és a le nem rótt 407.100 (Négyszázhétezer-száz) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felek házastársak voltak, házasságukat a **P.** Bíróság 15.P.101.374/2001/105. számú ítéletével felbontotta, a házasságból **személyes adatok** utónevű gyermeket az anya nevelésében helyezte el és rendezte az apa és a gyermek közötti kapcsolattartást. A **F.-i** Bíróság mint másodfokú bíróság 54.Pf.636.806/2010/6. számú jogerős ítéletével a felperes gyermekelhelyezés megváltoztatására irányuló keresetét elutasította, és a gyermekkel való kapcsolattartást újrászabályozta.

Az alperes 2008. október 31. napján a **B.** Rendőrkapitányságon feljelentést tett arra hivatkozással, hogy október 29. napján megvalósult láthatás alkalmával az apa a gyermeket molesztálta. A **B.** Ügyészség a nyomozást megszüntette azzal az indokolással, hogy a tanúvallomás és az igazságügyi szakértői vélemény alapján nem cáfolható meg, hogy a gyermek előadása a valóságnak megfelel, az eljárás során azonban nem nyert bizonyítást, hogy az apa által tanúsított magatartás alkalmas volt a szemérem elleni erőszak megvalósulásához.

Az ezt követő időben számos gyámhivatali eljárás indult az apa láthatásával kapcsolatban, a kapcsolattartás a gyermek elutasító magatartásával is összefüggésben nem mindig valósult meg.

A felperes 2010. június 25-én 45.990 forint értékben nyaralást fizetett be a **C.** Kft.-nél a 2010. július 7-től 12-ig terjedő időre, három személy részére. Az alperes 2010. június 25. napján tértivevényes küldeményként postára adott levelében kérte az apát, hogy ne fizesse be nyaralást, mert a gyermek nem akar vele nyaralni, amennyiben már kiegyenlítette a költségeket, akkor a nyaralást mondja le. A levélben jelezte, hogy a gyermek augusztus első két hetében sem akar a felperessel nyaralni.

A felperes a levelet 2010. július 12. napján vette át.

A felperes 2010. június 30-án 42.600 forint értékben újabb nyaralást fizetett be a **C.** Kft.-nél a 2010. augusztus 2-től 7-ig terjedő időszakra, és ezt a tényt levélben jelezte az alperes felé.

A felperes keresetében 5.000.000 forint nem vagyoni kár megfizetésére kérte az alperest kötelezni, arra hivatkozással, hogy az alperes 2008. november 1. napjától nem teszi lehetővé az apai kapcsolattartást. Vagyoni kárigényként a 2010. július 7-től 12-ig tartó nyaralás költségeként 45.990 forint és ezen összeg után 2010. július 13. napjától számított késedelmi kamata, valamint a 2010. augusztus 2. és 7. közötti nyaralásra 42.600 forint és ezen összeg után 2010. augusztus 8. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére kérte továbbá az alperes kötelezését. A vagyoni kárigénnyel kapcsolatban arra hivatkozott, hogy az üdüléseket az őt megillető kapcsolattartás időszakra fizette be, az anya azonban nem engedte el a gyermeket a nyaralásra. Kereseti kérelmét a Ptk. 339. §-ára alapította.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Az általa csatolt leveleken túl arra hivatkozott, hogy a volt házastársak között folyamatban levő perek egyikének tárgyalásán, 2010. június 25-én mondta a felperesnek, hogy ne fizessen be további nyaralást, mert az úgysem fog megvalósulni a gyermekkel, a felperes azonban az általa írt, ugyanilyen tartalmú levelek ellenére mégis kiegyenlítette a nyaralás költségét.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a pert a nem vagyoni kártérítés megfizetésére irányuló kereseti kérelem vonatkozásában megszüntette, és megállapította, hogy a 30.000 forint mérsékelt illetéket az állam viseli. Az ezt meghaladó keresetet elutasította. További rendelkezése szerint a le nem rótt 6.000 forint illetéket és a pártfogó ügyvéd díját az állam viseli.

Ítélete indokolása szerint a per megszüntetéséről a Pp. 157. § a) pontja, és a 130. § (1) bekezdés d) pontja alapján határozott, tekintettel arra, hogy a 2008. november 1. napjától kezdődő időszakra vonatkozó kapcsolattartás elmaradása miatt a felek között ugyanabból a ténybeli alapból származó, ugyanazon jog iránt indított perben a **P. Bíróság** 6.P.90.788/2010/72. szám alatt 2013. május 28-án ítéletet hozott.

A vagyoni kárigényt a Ptk. 339. § (1) bekezdésében és 340. § (1) bekezdésében foglaltak szerint vizsgálta. Az iratokból megállapította, hogy felperes jelentős számú gyámhivatali eljárást és pert kezdeményezett az alperessel szemben a gyermek láthatásával kapcsolatban. A felek kapcsolata 2008. október 29-től rendkívül feszült, a gyermek teljes mértékben elutasítja az apával való kapcsolattartást. A perbeli jogvita elbírálása során nem azt kellett vizsgálni, hogy az anya eleget tett-e a kapcsolattartást rendező ítélet rendelkezésének, hanem azt, hogy a felek magatartása mennyiben felelt meg az általában elvárhatóság követelményének. A kártérítési felelősség szempontjából az alperes magatartása megfelelt az általában elvárhatónak, mivel levelében jelezte a felperes felé a releváns körülményeket. Nem róható az alperes terhére, hogy a felperes a 2008. június 25-én feladott levelet csak a nyaralás befizetését követően kapta meg.

Megállapította, hogy a felperes kárelhárítási kötelezettségének nem tett eleget, a két perbeli nyaralást annak ellenére befizette, hogy a kapcsolattartás problémái miatt a gyermekkel való nyaralás megghiúsulására számítania kellett. A **P. Bíróság** 22.P.101.080/2010/10. számú ítétele szerint a perbeli nyarat megelőző évben sem ment el a gyermek a felperes által befizetett nyaralásra. A felperes a kárenyhítési kötelezettségének sem tett eleget, a foglalásokat azt követően sem mondta vissza, hogy átvette az alperes tájékoztató levelét, a három személy részére befizetett nyaralást másodmagával sem vette igénybe. A foglalások visszavonásával a díj legalább részben visszatérítésre kerülhetett volna.

A perköltség körében a nem vagyoni kárigényre vonatkozó illeték összegét az Itv. 58. § (1) bekezdés f) pontja alapján mérsékelte, és annak, valamint a vagyoni kárigényre vonatkozó eljárási illetéknek a viseléséről a felperes teljes személyes költségmentessége folytán a 6/1986 (VI.26.) IM rendelet 13. és 14. §-a alapján határozott.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést. Fellebbezési kérelme elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatására és a kereseti kérelem szerinti döntés meghozatalára irányult. Másodlagosan kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az első fokon eljáró bíróság utasítását a per újabb tárgyalására és újabb határozat meghozatalára.

Fellebbezési érvelése szerint a nyári kapcsolattartást üdülés keretében kívánta biztosítani. Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a kapcsolattartást szabályozó jogerős ítéletet, az annak megfelelő alperesi kötelezéseket. Hangsúlyozta, hogy hasonló követelést jogerős ítélet már megítélt a javára. Az alperes magatartása ugyanis az elvárhatósági követelményének nem felel meg, a kapcsolattartás megghiúsulásának oka, hogy a felperes a gyermeket ellene neveli. Hivatkozott az e körben csatolt okirati bizonyítékokra.

Bizonyított, hogy az alperes a befizetéseket követően értesítette arról; a gyermek nem fog az üdüléseken részt venni, ekkor már a foglalásokat nem lehetett visszamondani.

Másodlagos kérelme indokaként arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság többszöri kérelme ellenére sem rendelte el a szakértői bizonyítást.

A fellebbezési tárgyaláson beismerte, hogy a gyermek nem hajlandó vele való kapcsolattartásra.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az ítélet helybenhagyására irányult.

Előadta, hogy évek óta folyamatosan fennálló problémáról van szó, soha nem tiltotta el a gyermeket a felperestől, biztosította a kapcsolattartást, felperes azonban nem élt ezen jogával. Fenntartotta az elsőfokú eljárásban kifejtett, a rendőrség rendszeres igénybevételevel járó felperesi magatartásra vonatkozó állítását, továbbá azt, hogy a gyermeket a felperes magatartása megviseli, többször kellett pszichológushoz vinnie.

A felperes fellebbezése alaptalan.

Az elsőfokú bíróság az elsőfokú eljárás szabályait nem sértette, a jogvita elbírálásához szükséges bizonyítást lefolytatta. Nincs ezért indoka a másodlagos fellebbezési kérelem teljesítésének, a Pp. 252. § (2) és (3) bekezdése szerinti döntés meghozatalának. Az ítéletérték ezért a fellebbezést érdemben bírálta el. Ebben a keretben az ítéletérték az elsőfokú bíróság által helyesen megállapított tényállást az alábbiak szerint pontosítja és kiegészíti.

A B. Gyámhivatal a 2009. november 9. napján kelt végzésével a felperes apai kapcsolattartás végrehajtására irányuló kérelmét elutasította. Határozata indokolása szerint önmagában az a tény, hogy a büntetőügyben az eljárást az adott bűncselekmény bizonyítottságának hiányában megszüntették, a gyámhivatali eljárásokban nem szolgál bizonyítékkul arra, hogy nem áll fenn esetlegesen a kiskorú gyermeknek a gyermekek védelméről és a gyámhatósági igazgatásról szóló 1997. évi XXXI. törvény 5. § n) pontjában meghatározott veszélyeztetése az apai kapcsolattartások során. Ezért a gyámhivatal szakértőt rendelt ki annak megállapítása érdekében, hogy az apa kapcsolattartások alkalmával tanúsított magatartása veszélyezteti-e a gyermek érzelmi, értelmi, lelki fejlődését, továbbá ezzel összefüggésben arra, hogy a kapcsolattartásra kötelezett szülő részéről fennáll-e az önhiba. A szakértő a szülők és a gyermek vizsgálatát követően megállapította, hogy az édesanya igyekezett érzelmileg megfelelően felkészíteni a gyermeket a kapcsolattartásra, egyik szülő részéről sem állapítható meg a másik szülő irányába ellennevelés. Az apa pszichológiai szempontból nem megfelelő magatartásformái eredményezhették a gyermeknél megnyilvánuló heves ellenkezést az apával kapcsolatban, az apa kóros pszichés állapota, szenzitív viszonyulása miatt jelenleg kicsi az esély arra, hogy lányával harmonikus kapcsolat alakuljon ki.

Mindezekre tekintettel a gyámhivatal megállapította, hogy az anya részéről nem állapítható meg önhiba abba a tekintetben, hogy nem adta át gyermekét az apai kapcsolattartást szabályozó jelenleg hatályos döntésnek megfelelően a gyermeke személyiségfejlődését magatartásával súlyosan

veszélyeztető apa részére. A jelenlegi hatályos kapcsolattartási szabályozás nem végrehajtható, az nem igazodik az apa és gyermek - apa magatartása miatt - elhidegült kapcsolatához, mely jelenlegi szabályozás nem éri el a kapcsolattartással megvalósítani kívánt célt, ezért külön eljárásban az apai kapcsolattartás megvonása, illetőleg nagyfokú korlátozása látszik indokoltnak a gyámhatóságokról, valamint a gyermekvédelmi és gyámügyi eljárásról szóló 149/1997. (IX.10.) Kormányrendelet 31. § (2)-(5) bekezdései szerint - a gyermek egészséges személyiségfejlődése érdekében. A gyámhivatal kezdeményezte az apa igazságügyi elmeorvosi szakértői vizsgálatát.

A **B.** Gyámhivatal a 2009. december 8. napján hozott határozatában ismét elutasította az apa kapcsolattartás végrehajtása iránt kérelmeit. Ezt követően a **B. város E. Önkormányzat** Polgármesteri Hivatal Gyámhivatala került kijelölésre a kapcsolattartás végrehajtása és kapcsolattartás újraszabályozása iránti szülői kérelmek elbírálására.

A felperes pert indított a gyermekelhelyezés megváltoztatása iránt, a per során alperes viszontkeresetében kérte a kapcsolattartás korlátozását akként, hogy az apa és a gyermek ellenőrzött formában tarthassa a kapcsolatot a Családsegítő Központban.

A **P.** Bíróság 2010. június 24. napján hozott 22.P.102.371/2009./51. sorszámú ítéletével a felperes keresetét elutasította, az apa és gyermek közötti kapcsolattartást újraszabályozta azzal, hogy 2012. július 1. napjáig az apa kizárólag a **Z.** Családsegítő Központ hivatalos helyiségében jogosult a gyermekkel találkozni. Indokolása szerint a gyermek és az apa közötti kapcsolattartás közel két éve nem realizálódik, egyáltalán nincs kapcsolat, a gyermek az édesapától eltávolodott, jelenleg az apai környezettől tart, ezért az elvitelt is magába foglaló kapcsolattartás megváltoztatása szükséges. A **F-i** Bíróság, mint másodfokú bíróság 54. Pf. 636.80662010/6. sorszámú jogerős ítéletével az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

A fentiek szerint kiegészített tényállásra alapított elsőfokú érdemi határozat helytálló. Az elsőfokú bíróság a döntését a jogszabályok pontos megjelölésével részletesen megindokolta, az ítéletábra az elsőfokú ítélet ténybeli és jogi okfejtésével is maradéktalanul egyet ért. Ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a helyes indokokra visszautalással a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján, a 254. § (3) bekezdése szerint helybenhagyta.

A fellebbezési érveléssel szemben kiemeli, hogy a különélő szülő és a gyermek kapcsolattartásának akadályozása elmaradása esetén nem csak az elmaradt kapcsolattartást kell pótolni, az ezzel okozott kárt is köteles a felróható magatartást tanúsító szülő a másik félnek megtéríteni. A Kúria EBH 2000.2 számú elvi határozatában kifejtette, hogy a gyermeket nevelő szülő a kapcsolattartás jogellenes megghiúsításával okozott kárért a polgári jogi szabályok szerint felelősséggel tartozik. A kártérítési felelőssége azt jelenti, hogy a felróható magatartást tanúsító szülő nem csupán a feleslegesen felmerült kiadások, pl. utazási költségek megtérítésére, hanem az egyéb vagyoni és nem vagyoni károk megfizetésére köteles.

Az adott esetben a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a felperest terhelte a Ptk. 339. § (1) bekezdése szerint a kártérítési felelősség fogalmi elemeinek, az alperes jogellenes magatartása, a felperest ért kár és a kettő közötti okozati összefüggés bizonyítása. Kétségtelen, hogy a felperes károsodott azzal, hogy a nyaralási költségeket kifizette, kára azonban nem az alperes magatartásával okozati összefüggésben következett be. A Csjt. 1. § (2) bekezdése értelmében a törvény, így a kapcsolattartásra vonatkozó rendelkezések alkalmazása során mindenkor a kiskorú gyermek érdekében figyelemmel, jogait biztosítva kell eljárni. A peradatokból megállapíthatóan a felek között 2008. október 31-től folyamatos vita volt a kapcsolattartás tárgyában, a felperesi apa és a közös

gyermek közötti kapcsolat azonban a vitatott időszakig terjedő időtartamban oly mértékben megromlott, hogy az alperestől nem volt elvárható, hogy az elvitel jogával gyakorolható kapcsolattartást a felperes számára biztosítsa. Ezt a megállapítást nyomatékosan megerősíti a **B.** Gyámhivatal 2009. decemberi határozata és a **F.-i** Bíróság mint másodfokú bíróság 54. Pf.636.80662010/6. sorszámú jogerős ítélete. Mindezek alapján jogellenes magatartás hiányában az alperes kártérítési felelőssége nem állapítható meg.

A felperes teljes egészében pervesztes lett. Az ítélet tábla a pártfogó ügyvédi díj és az Itv. 46. § (1) bekezdése szerinti fellebbezési illeték viseléséről a Pp. 239. §-a szerint irányadó Pp. 78. § (1) bekezdése, a 84. § (1) bekezdésének a) pontja, a 87. § (2) bekezdése, valamint a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján határozott.

Budapest, 2015. január 30.

. Baloginé dr. Faiszt Judit s.k.
a tanács elnöke

. Pusztai Anita s.k.
előadó bíró

Nyíróné dr. Kiss Ildikó s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: